

REFLEXIONS D'UN CANDIDAT QUE JA NO HO ÉS

No vull començar a exposar les meves reflexions sense tenir l'educació deguda que s'ha de tenir en qualsevol competició, ja sigui política o de qualsevol altre mena, de felicitar al guanyador, en Marc Castells i el seu grup de Convergència i Unió, tan sols esperant que la seva majoria absoluta no se'ls pugi al cap, els embriagui i els faci prepotents, cosa que fàcilment porta a la corrupció que, malauradament, ha estat la tònica dels darrers temps dels grups polítics majoritaris (penso que mai solen ser bones les majories).

Fixin-se que he anomenat al candidat abans que el partit i aquí vindria una de les meves primeres reflexions: en Eleccions Municipals es vota a un candidat més que a un partit, sobretot en els que acaben sent majoritaris, els que reben el vot idealista acaben sempre amb poca representació o cap.

A resultes de lo exposat arriba una segona reflexió: Que li cal a un candidat per rebre l'atenció del votant? Per suposat presència i, sobretot!, que sàpiga parlar i seduir amb el verb i el discurs, les paraules i les promeses que el votant espera escoltar. Si ja ho vas prometre i no ho has complert, dóna les excuses pertinents i segueix prometent, no passa res... Nosaltres som especials, creiem en els fets i l'actuació pràctica, la nostre autocrítica ha de ser que no hem sabut comunicar-ho.

Una tercera reflexió: Què passa amb la gent que s'estrena? D'entrada no tens un bagatge (o sí, però no en el món municipal). Si no has estat mediàtic i la gent et coneix poc, ho tens magre. Sobretot si pertanys a un partit dels considerats "minoritaris", als que la premsa tracta amb menys preu o simplement no tracta ni en parla per ves a saber quins condicionats, interessos o motius.

Particularment dono les gràcies, molt sinceres, als mitjans de comunicació locals que, durant tota la campanya municipal, considero que m'han tractat com un més i amb igualtat de condicions. Però això no treu que el motiu pogués ser el fet de la sorpresa de la nostre candidatura de darrer moment ("La notícia").

No obstant això (tercera reflexió), tenim clar que, fora d'aquesta campanya, mai se'ns ha tractat massa bé en els mitjans de comunicació (dificultat per publicar notes de premsa, declaracions dels nostres dirigents i cobertura d'actes en general), fins hi tot quan teníem els nostres 3 parlamentaris (4 al inici) al Parlament Català, que van fer una feina incontestable amb unes 50 mocions presentades en tan sols 2 anys justos de treball al Parlament (més que cap altre!).

I ja la darrera reflexió: Segurament no hem fet la millor campanya, no hem sabut transmetre ni aprofitar els pocs mitjans disponibles, també hem estat limitats de pressupost per fer-ho. No som ni volem ser professionals de la política, no ens hi hem pogut dedicar de ple ni fer grans actes (com els que ja hi son o els que s'hi dediquen com a funcionaris).

Som gent treballadora que depenem dels ingressos del nostre treball i ja sabíem que no obtindríem un sou de "dedicació exclusiva" a l'Ajuntament, si no que preteníem dedicar esforços i temps altruista, tenint l'opció d'entrar al consistori per poder presentar i lluitar les nostres propostes programàtiques, amb l'únic interès de la ciutat d'Igualada i del nostre únic país Catalunya, perquè considerem que els municipis hi tenen molt a dir i aportar en la constitució d'un nou estat Català.

Ja tan sols em queda agrair a la gent del partit i de tota la ciutat d'Igualada que em va votar en les eleccions primàries que vàrem oferir a tota la ciutat, segurament creient més en el meu compromís independentista i la meva capacitat de gestió que en el meu do de paraula, del qual, la meva practicitat no m'ha permès enorgullir-me'n.

Ha estat un honor per mi donar la oportunitat a 115 persones independentistes d'Igualada, tenir la opció de votar una formació que es desmarca clarament dels qui defensen un independentisme massa pragmàtic i massa prudent, que dóna marges exagerats a l'enemic per poder actuar i, també, a d'altres que anteposen els interessos socials als nacionals, sense

adonar-se'n que en un país lliure i sense espoli fiscal la societat catalana disposaria de millors eines i molts més recursos per atendre aquestes necessitats socials, que minvarien en demanda pel sol fet d'encetar un país nou, més just i amb més oportunitats.

La por de prendre accions contundents i decidides sabent de cert que no hi ha altre opció de desfer-nos del poder Espanyol que una Declaració Unilateral d'Independència feta al Parlament de Catalunya, els marca com a inoperants de fet, sobretot pels qui "tenim presa" i sabem de cert que ja no podem allargar-ho més, si no és ara, a curt termini, haurem d'esperar 300 anys més o desistir-hi, nosaltres seguirem perquè no hi estem disposats, som tossuts i (malauradament) el temps ens va donat la raó en totes les nostres premonicions. Però això últim tampoc ens satisfà, ens dol més que a ningú.

Toni Rosich (Membre de SI-Recuperem Igualada!)